

gran pinça, conceptuo difícil l'ús del vasotribe, quals morsos, al fi i al cap, necessiten lloc pera aplicar-se.

Més és tant sympathetic això d'evitar els grossos esphacels i de simplificar el temps post-operatori, que l nou procediment ha sigut rebut amb entusiasme; i, com am tots els avenços, s'ha trobat desseguida qui l'ha exagerat. Si amb ell s'aixafen tant els vasos que en la part *estampada* sols hi resta la serosa i un xic de teixit celular, per què la lligadura? Ni pinces ni lligadures, ha proposat en Tuffier; i, després d'ell, en Delanglade i en Lyot a

Fig. 22. — Extracció, per trocejament en V, d'una bossa purulenta espessa i adherent (Doyen).

França, en Schulten a Alemanya, en Cavazzani a Italia, en Tsakona a Grecia, i altres, han insistit en la mateixa idea. En Faure, en Reynier, en Schmeltz, han inventat altres instruments.

Per la meua part segueixo creient necessaria la lligadura consecutiva. Com vaig dir el primer dia i he repetit recentment a proposit de l'article den Doyen tractant d'aquest assumpte, la boniquesa d'acabar l'acte operatori sense pinces que subjectin ni fils que lliguin, no compensa ls fets desgraciadissims que n Tuffier confessa. El mateix Doyen, que al principi no n'era partidari, se n'ha tornat resolt quan va veure que, no lligant, s'ofe-